

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΕΣ - ΒΙΒΛΙΟ 1

Πάμερα Ουέιτς

Ραγισμένες Καρδιές

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE HEARTBREAKERS – LOVE RULES
Από τις Εκδόσεις SCHOLASTIC, Νέα Υόρκη 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι καρδιοκλέφτες ΒΙΒΛΙΟ 1 – Ραγισμένες Καρδιές**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Pamela Wells
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Pamela Wells, 2007
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2010, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-688-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΡΕΣ - ΒΙΒΛΙΟ 1

Πάμελα Ουέλς

Μετάφραση:
Αναστασία Δεληγιάννη

*Σε όλα τα κορίτσια που κάποτε ράγισε η καρδιά τους –
ας είναι αυτό το βιβλίο πηγή έμπνευσης για σας*

ΕΝΑ

Η Σίντνεϊ Χάουαρντ έτρωγε το νύχι της περιμένοντας έξω από τα αποδυτήρια, μετά τον βραδινό αγώνα μπάσκετ της Παρασκευής. Το νύχι του αντίχειρά της είχε πιαστεί στο φερμουάρ του μπουφάν της και είχε σπάσει. Άνοιξε βιαστικά το τσαντάκι της και έψαξε μέσα, αλλά ο νυχοκόπτης που πάντοτε είχε μαζί της δεν ήταν πουθενά. Μάλλον τον είχε πάρει το αγόρι της, ο Ντρου, και τον είχε αφήσει κάπου που σίγουρα δεν ήταν το πορτοφόλι της. Ποτέ του δεν έβαζε τα πράγματα πίσω στη θέση τους.

Η πόρτα των αποδυτηρίων των κοριτσιών άνοιξε κι ένα σωρό μαζορέτες ξεχύθηκαν έξω. Κάποιες πέταξαν ένα «γεια» στη Σίντνεϊ καθώς την προσπερνούσαν, ώσπου βγήκε η αρχηγός τους, η Νικόλ, που είχε ξαναβαφτεί τόσο υπερβολικά, που έμοιαζε σαν να φορούσε μάσκα.

Η Νικόλ έριξε μια ματιά στη Σίντνεϊ, ψιθύρισε κάτι στις τρεις φίλες της και ξέσπασαν όλες μαζί σε γέλια.

Η Σίντνεϊ σήκωσε απαυδισμένη τα μάτια της ψηλά. *Τέλος πάντων.*

Ύστερα από μερικά λεπτά βγήκε και ο Ντρου από τα αποδυτήρια, φορώντας ένα τζιν κι ένα φούτερ, με τα μαύρα του μαλλιά υγρά ακόμη από το ντους.

«Γεια», της είπε και έφτιαξε τα λουριά του σακιδίου στους ώμους του.

«Γεια».

Η Σίντνεϊ προχώρησε μπροστά καθώς έβγαιναν από την πίσω έξοδο του σχολείου. Το χιόνι που μόλις είχε πέσει έτριζε στο κάθε τους βήμα. Η κοπέλα τράβηξε το γιακά του μπουφάν της και κάλυψε το λαιμό της μόλις ένωσε τον κρύο αέρα.

«Έπρεπε να φορέσεις ένα πιο ζεστό μπουφάν», της είπε ο Ντρου.

Εκείνη σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε.

«Δεν περίμενα να κάνει τόσο κρύο».

Ακόμη και στο μισοσκόταδο, η Σίντνεϊ μπορούσε να διακρίνει το γαλάζιο των ματιών του. Αν και όλα πάνω του της άρεσαν, πίστευε πως το καλύτερο χαρακτηριστικό του ήταν τα μάτια του. Είχαν ένα τόσο φωτεινό γαλανό χρώμα, που έμοιαζε με νέον. Συνήθιζε να τον πειράζει λέγοντάς του πως αν ποτέ χάνονταν σε κάποια σπηλιά, θα είχαν τα μάτια του να τους φωτίζουν και να τους δείχνουν το δρόμο για να βγουν.

Ακολούθησαν το δρομάκι που οδηγούσε στο πάρκινγκ.

«Αναρωτιόμουν...» άρχισε η Σίντνεϊ.

«Κοίτα να δεις...» είπε ο Ντρου.

Η Σίντνεϊ έγειρε το κεφάλι.

«Εσύ πρώτος».

«Να, γίνεται ένα πάρτι απόψε», άρχισε ο Ντρου, ανοιγοκλείνοντας νευρικά το φερμουάρ του σακιδίου του, «στού Κρεγκ. Για να γιορτάσουμε το τέλος του εξαμήνου και της εξεταστικής. Θέλει πραγματικά να πάμε».

«Δεν ξέρω. Εγώ σκεφτόμουν να την αράξουμε στο σπίτι σου».

Ο Ντρου διαμαρτυρήθηκε.

«Μα αυτό κάνουμε κάθε βράδυ, Σιντ».

Μέσα από το πάρκινγκ ακούστηκαν τα δυνατά μπάσα του στέρεο κάποιου αυτοκινήτου. Η Σίντνεϊ κοίταξε προς τα εκεί και διέκρινε αρκετούς παίκτες του ποδοσφαίρου μαζί με κάποιες μαζορέτες να έχουν συγκεντρωθεί γύρω από μερικά παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Δεν κολλούσε μαζί τους. Όχι ότι το προσπάθησε ποτέ ή το θέλησε. Εκείνη ήταν πρόεδρος της δευτέρας λυκείου και μέλος του κύκλου των αριστούχων. Δε θεωρούσε διασκέδαση το να πάρει μέρος σε κάποια μπιροποσία.

«Εσύ, όμως, θέλεις πραγματικά να οδηγήσεις μέχρι εκεί;» τον ρώτησε.

Το σπίτι του Κρεγκ Τιερό βρισκόταν έξω από το Μπερτς Φολς, σε μian απόσταση περίπου σαράντα οκτώ χιλιομέτρων. Έλπιζε πως αυτό θα έκανε τον Ντρου ν' αλλάξει γνώμη. Αυτός απεχθανόταν την οδήγηση και η Σίντνεϊ δεν είχε σίγουρα σκοπό να οδηγήσει μέχρι εκεί.

«Ναι, ασφαλώς», της απάντησε.

Εντάξει. Ίσως και να έκανε λάθος.

«Δε νομίζω πως θέλω να πάω».

Εκείνος έγειρε το κεφάλι στο πλάι.

«Έλα, Σιντ...»

Πίσω από τη Σίντνεϊ ακούστηκε μια στριγκλιά. Μόλις που πρόλαβε να στραφεί και να δει μian αστραπή από ξανθά μαλλιά, καθώς η Νικόλ έτρεξε καταπάνω στον Ντρου και τύλιξε τα μπράτσα της στο λαιμό του.

«Φανταστικό παιχνίδι!» φώναξε και τραβήχτηκε λίγο, για να ακουμπήσει το στήθος του.

Η Σίντνεϊ ήξερε τόσο καλά κάθε σπιθαμή αυτού του στήθους, όσο και τη μικροσκοπική ουλή αριστερά στο θώρακα του Ντρου, εκεί όπου ο μεγαλύτερος αδελφός του του είχε πετάξει μια πέτρα όταν ήταν μικρότεροι. Δεν της φαινόταν

σωστό να μπορεί η Νικόλ Ρόμπινσον να αγγίζει το στήθος του τόσο ελεύθερα.

Τον τελευταίο χρόνο, ο Ντρου είχε μεταμορφωθεί από τον κοκαλιάρη άγνωστο παίκτη του μπάσκετ σ' ένα απίστευτα ελπιδοφόρο μέλος της ομάδας του. Η Σίντνεϊ είχε παρατηρήσει πως ο συνεσταλμένος, κάπως άχαρος φίλος της είχε μεταμορφωθεί σε «θεό» στο λύκειο του Μπερτς Φολς. Επίσης πως όλα τα κορίτσια στο σχολείο τον γλυκοκοίταζαν. Πριν από δύο χρόνια, όταν ο Ντρου και η Σίντνεϊ είχαν αρχίσει να βγαίνουν, καμιά από αυτές δεν ήξερε πως υπήρχε καν.

Ο Ντρου χαμογέλασε λάμποντας ολόκληρος από την προσοχή που του έδειξε η Νικόλ.

«Αν δεν ήσασταν εσείς, οι μαζορέτες μας, δε θα νικούσαμε».

«Αχ, έλα τώρα», είπε ναζιάρικά η Νικόλ, ρίχνοντας μια παιχνιδιάρικη γροθιά στο μπράτσο του. «Κόφ' το».

Η Σίντνεϊ άρχισε να χτυπάει το πόδι της ανυπόμονα. *Έλα τώρα, Ντρου*, είπε από μέσα της, *ξεκόλλα*.

«Λοιπόν», είπε ο Ντρου, ανταλλάσσοντας ένα γρήγορο βλέμμα με τη Σίντνεϊ, «θα σε δω στο πάρτι».

Η Νικόλ έγνεψε.

«Σίγουρα. Τα λέμε εκεί».

Κούνησε τα δάχτυλά της χαιρετώντας τον και, αγνοώντας εντελώς τη Σίντνεϊ, κατευθύνθηκε προς το πάρκινγκ.

«Τι ήταν αυτό πάλι;» είπε η Σίντνεϊ κι έβαλε τα χέρια της στη μέση.

Ο Ντρου τράβηξε το βλέμμα του και σούφρωσε τα μαύρα φρύδια του.

«Με συνεχάρη για το παιχνίδι μου».

«Εμένα μου φάνηκε κάτι περισσότερο από αυτό».

Πήρε βαθιά ανάσα και έριξε το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο. Εμπιστευόταν τον Ντρου, αλλά δεν μπορούσε

να προσποιηθεί πως δεν πρόσεξε ότι εκείνο το κορίτσι τον φλέρταρε. Ή ότι αντιμετώπισε τη Σίντνεϊ σαν να ήταν εμπόδιο στη συζήτηση που είχε με τον Ντρου.

Μερικές φορές, η Σίντνεϊ ευχόταν το αγόρι της να παρέμενε ο παλιός, άχαρος Ντρου, αυτός που ήταν ευχαριστημένος να κάθεται σπίτι τα βράδια της Παρασκευής μελετώντας τα μαθήματά του και πίστευε πως οι μπιροποσίες ήταν για τους βλάκες.

«Νομίζω πως η Νικόλ σε γουστάρει», είπε η Σίντνεϊ.

Ο Ντρου σήκωσε τους ώμους.

«Ε, και τι πειράζει;»

Η Σίντνεϊ αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι.

«Ας είναι. Άντε, πάμε. Μήπως πήρες το νυχοκόπη μου; Δεν μπορώ να τον βρω».

«Και με το πάρτι τι θα γίνει;»

Έλπιζε πως το είχε ξεχάσει το πάρτι.

«Μπορούμε να το συζητήσουμε στο φορτηγάκι; Κάνει ψοφόκρυο εδώ έξω».

«Καλά», είπε ο Ντρου και κατευθύνθηκε γρήγορα προς το πάρκινγκ, ενώ η Σίντνεϊ τάχυνε το βήμα της για να τον προλάβει.

Εκείνος ξεκλείδωσε την πόρτα του συνοδηγού και στη συνέχεια έκανε το γύρο του οχήματος για να μπει στη θέση του οδηγού.

Η Σίντνεϊ κατσούφιασε.

«Δε θέλεις να οδηγήσω εγώ;»

«Όχι», της απάντησε και μπήκε μέσα.

Τι τον είχε πιάσει; Πάντα οδηγούσε εκείνη, κυρίως γιατί ο Ντρου απεχθανόταν να φοράει τα γυαλιά του και χρησιμοποιούσε τους φακούς επαφής μόνο στο μπάσκετ, γιατί ερέθιζαν τα μάτια του. Όταν η Σίντνεϊ κάθισε δίπλα του, άπλωσε

το χέρι του και ανοίγοντας το ντουλαπάκι από τη μεριά του συνοδηγού, πήρε τα γυαλιά του.

Βγαίνοντας από το πάρκινγκ του σχολείου, η Σίντνεϊ έβαλε τη θέρμανση στη μεγάλη σκάλα και έφερε το πρόσωπό της κοντά στον εξαεριστήρα. Τα μάγουλά της ήταν παγωμένα.

«Τελικά, εσύ πήρες το νυχοκόπτη μου;»

«Κοίτα στο τασάκι».

Εκείνη άνοιξε το τασάκι. Από μέσα πετάχτηκαν ο νυχοκόπτης της, μερικές παραμάνες κι ένα σωληνάριο κόλλας. Η Σίντνεϊ έσκυψε να τα μαζέψει.

«Δεν πειράζει, άσ' τα», είπε ο Ντρου.

«Μα έχουν σκορπίσει παντού».

Εκείνος της έριξε μια βιαστική ματιά καθώς είχαν σταματήσει σ' ένα φανάρι που έδειχνε κόκκινο.

«Ε, και; Δικό μου είναι το φορτηγάκι».

Η Σίντνεϊ βόγκηξε και δίπλωσε τα χέρια της στο στήθος της.

«Ωραία. Όπως θέλεις».

Ο Ντρου έβαλε δευτέρα καθώς το φανάρι άλλαξε και ξεκίνησαν. Δεν είπε τίποτε και απλώθηκε σιωπή. Διέσχισαν την πόλη, περνώντας μπροστά από τα σκοτεινά εμπορικά. Ψυχρά χριστουγεννιάτικα φωτάκια κρέμονταν στα δέντρα, παρόλο που τα Χριστούγεννα είχαν περάσει εδώ κι εβδομάδες. Το Μπερτς Φολς διατηρούσε αναμμένα τα χρυσά φωτάκια όλη τη χρονιά, για να δίνουν «ατμόσφαιρα». Τουλάχιστον αυτό είπε ο δήμαρχος, όταν τον ρώτησε σχετικά κάποιος πολίτης στην *Μπερτς Φολς Γκάζετ*, στη στήλη των αναγνωστών.

Ο Ντρου έστριψε στην Πάλμερ Στριτ και σταμάτησε δίπλα στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, μπροστά στο σπίτι της Σίντνεϊ. Βάζοντας τη μηχανή στο ρελαντί, στράφηκε και τη ρώτησε:

«Θα πας στο πάρτι ή όχι;»

Η Σίντνεϊ έπεσε βαριά πίσω στο κάθισμά της, αφήνοντας

έναν αναστεναγμό από τα χείλη της. Ο Ντρου δεν είχε σκοπό να το αφήσει να περάσει. Γιατί επέμενε τόσο;

«Τι θα κάνεις αν δεν πάω;»

«Θα πάω μόνος μου».

Μην πιστεύοντας στ' αυτιά της, η Σίντνεϊ ύψωσε τα φρύδια.

«Θα πας χωρίς εμένα;»

Πάντοτε περνούσαν μαζί τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου. Θα πρέπει να υπήρχε κάποιος ειδικός λόγος για να μη συμβεί αυτό, όπως οικογενειακές συγκεντρώσεις και τα παρόμοια. Η ιδέα πως ο Ντρου θα πήγαινε σε κάποιο πάρτι μόνος του... έκανε το στομάχι της Σίντνεϊ να δεθεί κόμπος.

Θα υπήρχαν ένα σωρό κορίτσια στο πάρτι. Για παράδειγμα, η Νικόλ Ρόμπινσον. Απ' όλες τις κοπέλες της δευτέρας λυκείου, η Νικόλ ήταν αυτή που η Σίντνεϊ αντιπαθούσε περισσότερο. Έφταιγαν τα ξανθά πλατινέ μαλλιά της, τα νύχια με το μανικιούρ με τα λευκά άκρα και η υπερβολική χρήση μπρονζέ. Αλλά κυρίως έφταιγε ο τρόπος που της συμπεριφερόταν η Νικόλ, λες και η Σίντνεϊ ήταν τελείως ασήμαντη και έμοιαζε αδιανόητο ένα αγόρι σαν τον Ντρου να επιλέγει να είναι μαζί της.

Ήταν φανερό ότι η Νικόλ δεν είχε ιδέα πως η Σίντνεϊ και ο Ντρου ήταν περισσότερο καιρό μαζί απ' όσο η ίδια ήταν ξανθιά.

Ίσως η Σίντνεϊ έπρεπε να πάει. Ίσως έπρεπε να καταπιεί τους ενδοιασμούς της και το πείσμα της και να πάει.

«Σιντ», είπε ο Ντρου και άρχισε να μαδάει το διαλυμένο δέρμα του τιμονιού, αποφεύγοντας να την κοιτάξει κατάματα. «Δε θέλω να μείνω σπίτι. Θέλω να βγω και να κάνω κάτι».

«Κάποτε σου άρεσε να μένεις σπίτι».

«Ναι, αλλά όχι πια».

Εκείνη έγερσε μπροστά, ελπίζοντας να συναντήσει τη μα-

τιά του. Το πρόσωπό της είχε αναψοκοκκινίσει από το θυμό και το φόβο που άρχισαν να γεννιούνται μέσα της.

«Τι προσπαθείς να μου πεις, Ντρου; Πως το να μένουμε μέσα οι δυο μας είναι βαρετό;»

Εκείνος στράφηκε στη θέση του και έγειρε πάνω στην πόρτα.

«Γιατί πάντα βάζεις στο στόμα μου λόγια που δεν είπα;»

«Εσύ είσαι αυτός που υπαινίχθηκε πως είμαι βαρετή».

Τώρα τελευταία τσακώνονταν έτσι κάθε τρεις και λίγο. Ήταν σαν τα πάντα να έδιναν αφορμή για καβγά, από το χρώμα που είχε το πουκάμισο του Ντρου μέχρι τη μουστάρδα που δε θα έπρεπε να είχε το μπέργκερ της Σίντνεϊ.

Το κορίτσι δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Με το που άρχιζε να καβγαδίζει με τον Ντρου, ήταν αδύνατον να σταματήσει. Ήταν σαν σύγκρουση αυτοκινήτου σε αργή κίνηση. Το έβλεπε να έρχεται, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για να το σταματήσει.

Ο Ντρου ήταν τόσο πειστικός τώρα τελευταία, ζητώντας της συνέχεια να πηγαίνουν σε αυτές τις ηλίθιες μπιροποσίες με τους φίλους του από την ομάδα. Κατά τη γνώμη της ήταν όλοι τους βλάκες. Η εξέλιξη, με κάποιον τρόπο, τους είχε παρακάμψει. Συμπεριφέρονταν σαν άνθρωποι των σπηλαίων.

Δεν ήθελε να πάει στο πάρτι.

«Δε λέω πως είσαι βαρετή», είπε ο Ντρου. «Απλώς θέλω να βγαίνουμε και να κάνουμε διάφορα πράγματα, αντί να καθόμαστε μέσα και να βλέπουμε τηλεόραση».

«Μα δε βρισκόμαστε για την τηλεόραση. Είναι για να είμαστε μαζί, Ντρου. Αυτό κάνουν τα ζευγάρια. Είναι μαζί. Δεν πηγαίνουν χωριστά στα διάφορα πάρτι για να γίνουν φέσι».

Ο Ντρου έσφιξε τα δόντια κι ύστερα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ποτέ δεν είπα πως πρέπει να γίνουμε φέσι».

«Μα εσύ θέλεις να πεις κι έτσι εγώ θα πρέπει να οδηγήσω μέχρι το σπίτι, αργά τη νύχτα, στη μέση του πουθενά».

Ο Ντρου σήκωσε ψηλά τα χέρια.

«Ξέρεις κάτι, Σιντ; Ως εδώ!»

Εκείνη πάγωσε.

«Τι;»

«Ως εδώ».

«Ως εδώ τι;»

Εκείνος αναστέναξε και χαμήλωσε τη φωνή του.

«Μ' εμάς».

Η Σίντνεϊ έμεινε με το στόμα ορθάνοιχτο.

«Μου λες...» Κατάπιε με δυσκολία, νιώθοντας το θυμό να της κλείνει το λαιμό. «Μου λες να τα χαλάσουμε;»

Εκείνος άλλαξε πάλι θέση και κοίταξε μπροστά του, το δρόμο. Η απουσία απάντησης της είπε περισσότερα απ' όσα θα της έλεγαν οι λέξεις.

Το ξάφνιασμά της έγινε οργή.

«Ωραία!»

Βγήκε από το φορτηγάκι και βρόντηξε την πόρτα πίσω της. Ανέβηκε με γρήγορα βήματα το χαλικόστρωτο δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι της, ενώ το χιόνι ακουγόταν υγρό κάτω από τα παπούτσια της.

Σταμάτησε στο κατώφλι της εξώπορτας και στράφηκε, ελπίζοντας πως ο Ντρου έτρεχε ξοπίσω της. Εκείνος, όμως, έβαλε μπροστά το φορτηγάκι και ξεκίνησε αλλάζοντας απότομα ταχύτητα. Η Σίντνεϊ έμεινε να τον κοιτάζει μέχρι που τα κόκκινα πίσω φώτα του αυτοκινήτου εξαφανίστηκαν σε μια στροφή.

Τι στην οργή είχε συμβεί;

Ένωσε τα δάκρυστά της να καίνε τα μάτια της, αλλά πήρε μια βαθιά ανάσα και τα συγκράτησε. Μία τούφα κατάμαυρα

μαλλιά ανέμισε μπρος στο πρόσωπό της. Την έπιασε απότομα και την πέταξε πίσω από τον ώμο της.

Αυτός ήταν απλώς άλλος ένας τσακωμός από τους πολλούς που είχαν τώρα τελευταία. Ωστόσο, ποτέ άλλοτε δεν της είχε μιλήσει έτσι... δεν της είχε πει να τα χαλάσουν.

Αύριο θα τα ξανάβρισκαν, είπε στον εαυτό της καθώς μπήκε στο σπίτι, σέρνοντας το βήμα της. Αύριο θα το τακτοποιούσαν κι όλα θα ήταν μια χαρά.

ΔΥΟ

Η ροκ μουσική που ξεχνόταν από τα τεράστια μεγάφωνα του πίσω τοίχου ήταν τόσο δυνατή, που η Ρέιβεν Βαλέντι δεν μπορούσε ν' ακούσει τίποτε άλλο. Άσε που το τραγούδι ήταν απαίσιο. Ο ήχος των κρουστών έπνιγε σε τέτοιο σημείο τα σόλα της κιθάρας, που έκανε το τραγούδι να σου φέρνει στο μυαλό τυμπανιστή που οδηγεί στρατό στη μάχη.

Ο πατέρας της, ένας πάλαι ποτέ διάσημος τραγουδιστής, την είχε μάθει πώς να καταλαβαίνει τα προτερήματα και τα μειονεκτήματα κάθε κομματιού που άκουγε. Τώρα πια της είχε γίνει συνήθεια να αναλύει και να ξεψαχνίζει ένα τραγούδι, όπως ο φιλόλογος προσέχει και διορθώνει άθελά του τα γραμματικά και συντακτικά λάθη σε ένα βιβλίο που διαβάξει. Μερικές φορές, στο μάθημα μουσικής, στο σχολείο, της ερχόταν να σηκωθεί και να φύγει. Όχι πως η ίδια ήταν και καμιά σπουδαία φλαουτίστρια, αλλά... να, μερικοί άνθρωποι απλώς δεν είναι μουσικοί.

Ανοίγοντας με δυσκολία δρόμο, η Ρέιβεν βγήκε από την αυτοσχέδια πίστα στο καθιστικό και κατευθύνθηκε προς την αίθουσα του μπιλιάρδου. Το αγόρι της, ο Κάλεμπ, ήταν εκεί, γέροντας πάνω από το τραπέζι και έτοιμος να παίξει. Έσπρωξε μπροστά τη στέκα του και η λευκή μπάλα κύλησε σε όλο

το μήκος της κόκκινης τσόχας, χτυπώντας μια δίχρωμη μπάλα. Εκείνη με έναν ξερό ήχο κύλησε και έπεσε μέσα σε μια γωνιακή τρύπα.

«Κάλεμπ», είπε η Ρέιβεν.

«Σουτ!» απάντησε εκείνος και έσμιξε τα φρύδια. «Η οκτώ στην αριστερή τρύπα», είπε δυνατά.

Ύστερα από μερικά λεπτά έστειλε την μπάλα με το νούμερο οκτώ εκεί ακριβώς που είχε πει. Μετά σηκώθηκε όρθιος, τέντωσε το κορμί του και χαμογέλασε στον Κένι.

«Σκάσ' τα, φίλε μου».

Ο Κένι τού έδωσε ένα εικοσαδóλαρο. Ο Κάλεμπ το έχωσε στην τσέπη του τζιν του. Πλησίασε τη Ρέιβεν και την αγκάλιασε από τη μέση. Η ανάσα του μύριζε μπίρα και τα καστανά του μαλλιά τζελ φορμαρίσματος.

«Είδες πώς του την έφερα του Κένι;»

Εκείνη σήκωσε τα μάτια της απαυδισμένη, αλλά χαμογέλασε.

«Ναι, αν και δε θα έλεγα πως είσαι και πρωταθλητής στο μπιλιάρδο».

Εκείνος γέλασε, έσκυψε και τη φίλησε στο λαιμό.

«Θέλεις να πάμε πάνω μια στιγμούλα;» τη ρώτησε και σήκωσε υπαινικτικά τα φρύδια του.

«Όχι τώρα».

Σ' ένα πράγμα είχε δίκιο η μητέρα της Ρέιβεν –αν είναι ποτέ δυνατόν αυτό–, πως το μόνο που σκέφτονται όλη την ώρα τα αγόρια είναι το σεξ. Η Ρέιβεν πήγε πρώτη φορά με τον Κάλεμπ πριν από μερικούς μήνες. Από τότε εκείνος το ζητούσε συνεχώς.

«Πάμε να πάρουμε κάτι να πιούμε. Ο λαιμός μου έχει ξεραθεί απ' όλο τούτο το ντουμάνι», του είπε και με το χέρι της προσπάθησε να διώξει τον καπνό από μπροστά της.

Όχι πως κατάφερε και πολλά πράγματα. Το πάρτι ήταν στο φόρτε του εδω και καμιά ώρα. Όλα τα δωμάτια ήταν γεμάτα καπνό. Δεν ήταν πως ο αέρας είχε καπνό· ο καπνός ήταν ο αέρας.

«Θέλω να παρακολουθήσω το επόμενο παιχνίδι», είπε ο Κάλεμπ και με το κεφάλι του έδειξε το τραπέζι του μπιλιάρδου. «Θα μου φέρεις κάτι; Καμιά μπίρα;»

Εκείνη αναστέναξε.

«Εντάξει», είπε και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα.

Το προηγούμενο τραγούδι στο στέreo είχε δώσει τη θέση του σ' ένα λίγο καλύτερο, αλλά πάλι όχι ιδιαίτερα καλό. Αναρωτήθηκε αν τα τραγούδια ήταν από τα σιντί του Κρεγκ ή αν κάποιος άλλος είχε φέρει τη μουσική. Αν ίσχυε το πρώτο, ο Κρεγκ είχε απαίσιο γούστο, πράγμα που, αν το καλοσκεφτείς, δεν ήταν καθόλου παράξενο.

Στο μπροστινό χολ, η Ρέιβεν έκανε στο πλάι, για να αποφύγει την εξώπορτα που άνοιγε. Ήταν ο Ντρου. Μόνος.

«Πού είναι η Σίντνεϊ;» τον ρώτησε κοιτάζοντας στο κατώφλι για τη φίλη της.

Ο Ντρου μόρφασε.

«Άσ' το καλύτερα».

Η Ρέιβεν σκυθρώπιασε. Αυτό ήταν παράξενο. Ο Ντρου και η Σίντνεϊ ήταν πάντοτε μαζί, λες και τους είχες κολλήσει με κόλλα. Ίσως έπρεπε να στείλει ένα μήνυμα με το κινητό στη Σίντνεϊ, αφού έβαζε ένα ποτό. Σίγουρα κάτι είχε συμβεί.

Ο Ντρου κοίταξε τον κόσμο που μπαινόβγαινε στο χολ, ψάχνοντας με τα μάτια.

«Μήπως είδες τον Τοντ;»

Η Ρέιβεν κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Μίλησα με την Κέλι πριν από λίγο. Μου είπε πως έρχεται».

Ο Ντρου πέταξε μια βρισιά και έκλεισε τα μάτια του εκνευ-

ρισμένος. Έβγαλε το κινητό του, πληκτρολόγησε ένα νούμερο, και το έφερε στο αυτί του.

«Τοντ; Πού στα κομμάτια βρίσκεσαι;»

Ο Ντρου έγενεψε ένα «αντίο» στη Ρείβεν προτού βγει πάλι από την εξώπορτα.

Η Ρείβεν κατευθύνθηκε στην κουζίνα. Ήταν γεμάτη κόσμος, όπως και το καθιστικό. Κάποιοι γέμιζαν κάτι κόκκινα πλαστικά ποτήρια από ένα βαρελάκι με μπίρα. Μαντεύοντας πως θα ήθελε κι ο Κάλεμπ, πήρε ένα ποτήρι μπίρα και μετά κοίταξε στο ψυγείο για κανένα μπουκάλι με νερό. Βρήκε ένα, αλλά επιστρέφοντας έπεσε πάνω σε κάποιον. Η μπίρα χύθηκε από το ποτήρι. Εκείνη το άφησε γρήγορα πάνω στον πάγκο, προτού λεκιάσει το κομψό της μπλουζάκι με το πουλί της φωτιάς.

«Ει», φώναξε, αλλά μετά κατάλαβε πάνω σε ποιον έπεσε. «Α, Χόρας. Γεια».

Η καρδιά της άρχισε να καλπάζει, μόλις είδε τα πράσινα μάτια του να καρφώνονται πάνω της. Ο Χόρας ήταν στην ίδια τάξη με αυτήν στο μάθημα μουσικής. Αυτός έκανε κρουστά... όμως τώρα τελευταία δεν είχαν μοιραστεί μόνο τη μουσική.

«Γεια σου, Ρέι».

Ένας αγκώνας τη χτύπησε στα πλευρά.

«Άουτς!»

«Έλα μαζί μου», είπε ο Χόρας. «Είσαι πιο ασφαλής εδώ».

Την έπιασε από το χέρι και την έσυρε έξω από το πλήθος αυτών που έψαχναν για κανένα ποτό μέσα στο μικρό, πιο διακριτικά φωτισμένο αποθηκάκι.

«Σ' ευχαριστώ».

«Κανένα πρόβλημα».

Της χαμογέλασε κι εκείνη ένωσε το στομάχι της να σφίγ-

γεται από νευρικήτητα. Ο Χόρας πάντοτε την κοιτάζε μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο και της μιλούσε τόσο ζεστά με τη βραχνή φωνή του, λες κι ήξερε πράγματα γι' αυτήν που ποτέ της δεν του είχε πει.

Συνειδητοποιώντας πως τώρα βρισκόταν μόνη της με τον Χόρας σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο κοκκίνισε και έστρεψε το βλέμμα της από την άλλη μεριά. Την τελευταία φορά που είχε βρεθεί τόσο κοντά του είχαν φιληθεί. Ήταν πριν από ένα μόλις μήνα, όταν είχαν πάει σ' έναν τοπικό διαγωνισμό με την μπάντα του σχολείου. Νωρίτερα την ίδια μέρα, εκείνη και ο Κάλεμπ είχαν τσακωθεί και μετά η μπάντα έχασε στο διαγωνισμό. Η Ρέιβεν ήταν χάλια και ο Χόρας προσπάθησε να της φτιάξει το κέφι. Τον είχε φιλήσει σε μια στιγμή αδυναμίας, τίποτε περισσότερο. Από τότε τον απέφευγε στο σχολείο και στο μαγαζί της μητέρας της, όπου ο Χόρας εργαζόταν τα βράδια. Η Ρέιβεν δεν ήθελε να υπάρχει αμηχανία μεταξύ τους. Όπως τώρα... που δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε άλλο παρά εκείνο το φιλί. Και πως η ανάσα του μύριζε όπως οι καραμέλες κανέλας που της άρεσαν τόσο. Οι πεταλούδες συνέχιζαν ξετρελαμένες και η Ρέιβεν έκανε πίσω. Είχε αγόρι, να πάρει! Προσπαθούσε να πάει καλά αυτή η σχέση, αντίθετα με όλες τις υπόλοιπες στο παρελθόν.

«Ε, λοιπόν...» άρχισε να λέει, προσπαθώντας να γεμίσει τη σιωπή. «Συγγνώμη που δεν απάντησα στα μηνύματά σου, πριν από λίγο καιρό. Απλώς...»

«Δεν πειράζει, Ρέι».

Πολλοί χρησιμοποιούσαν το υποκοριστικό της, όμως από τον Χόρας ακουγόταν υπέροχο.

«Όχι, πειράζει», είπε τραβώντας μακριά το βλέμμα της. «Θα έπρεπε να σου δώσω κάποια εξήγηση ή κάτι τέτοιο...»

«Ίσως», είπε εκείνος αδιάφορα. «Κάτι κατάλαβα, όμως».

Σωστά. Ήταν ολοφάνερο. Σίγουρα θα πίστεψε πως ήταν μια σκύλα. Και μάλλον ήταν, έτσι όπως του φέρθηκε, τη μια να τον φιλάει και την άλλη να τον αγνοεί.

«Με περιμένουν».

Έκανε να φύγει, όμως ο Χόρας την έπιασε από το μπράτσο.

«Μια στιγμή...»

Εκείνη σταμάτησε απολαμβάνοντας την αίσθηση του χεριού του πάνω στο δέρμα της. Το μπράτσο της κοκκίνισε κάτω από τα δάχτυλά του.

«Χόρας, εγώ...»

Τη φίλησε. Έτσι απλά. Μ' ένα φιλή καθόλου απαιτητικό ή αηδιαστικό, απλώς ένα απαλό, αθώο άγγιγμα των χειλιών, λες και φοβόταν πως εκείνη θα τρώμαζε και θα του έφευγε, αν γινόταν περισσότερο διεκδικητικός.

«Ρείβεν!»

Η Ρείβεν τραβήχτηκε μακριά από τον Χόρας και στράφηκε προς την κουζίνα, απ' όπου ακούστηκε τ' όνομά της, πάνω από το θόρυβο του πάρτι.

Ο Κάλεμπ!

Με σφιγμένα χείλη, κατακόκκινος από θυμό, της φώναξε:

«Τι στα κομμάτια κάνεις εκεί;»

«Συγγνώμη», ψιθύρισε ο Χόρας.

«Δεν είναι δικό σου το λάθος».

«Ναι, είναι».

Ο κόσμος που έπινε στην κουζίνα έκανε στην άκρη, αφήνοντας τον Κάλεμπ να περάσει εύκολα. Με μεγάλες δρασκελιές μπήκε στο αποθηκάκι και κόλλησε τη μύτη του στο πρόσωπο του Χόρας.

Η Ρείβεν έπιασε τον Κάλεμπ από το μπράτσο.

«Πάμε να φύγουμε».

Εκείνος τίναξε μακριά το χέρι της.

«Κάτω τα χέρια σου από το κορίτσι μου», είπε στον Χόρας.

Αν και πιο μωδής, ο Χόρας ήταν περίπου δέκα εκατοστά πιο κοντός από τον Κάλεμπ. Η Ρέιβεν δεν ήθελε να τους δει να πιάνονται στα χέρια. Δεν ήθελε να πάθει κάτι ο Χόρας εξαιτίας της.

«Κάλεμπ, σταμάτα αμέσως!» είπε και προσπάθησε να τον τραβήξει μακριά, αλλά εκείνος την έσπρωξε.

Ο Χόρας άπλωσε τα χέρια του καθώς εκείνη έπεφτε προς τα πίσω. Ο Κάλεμπ βρήκε ευκαιρία και έριξε μια γροθιά στον Χόρας, στο πρόσωπο, στέλνοντάς τον πάνω στη Ρέιβεν. Το κάτω χείλος του νεαρού άρχισε να αιμορραγεί και πρήστηκε στη στιγμή.

«Κάλεμπ!» φώναξε η Ρέιβεν καθώς ο Χόρας κύλησε από πάνω της και σκούπισε το χείλος του με το μανίκι του. «Δεν το πιστεύω πως έκανες κάτι τέτοιο».

Ο Κάλεμπ έγειρε από πάνω της.

«Τότε πατούσαμε, Ρέιβεν, γιατί κι εγώ δεν μπορώ να πιστέψω πως με απατάς μ' ένα βλαμμένο από τη σχολική μπάντα».

«Δε σε απατώ!»

«Μπα; Και πώς θα το έλεγες εσύ αυτό το φιλί; Ένα αθώο φιλί μεταξύ δύο βλαμμένων από τη σχολική μπάντα; Αυτό κάνετε όλα τα βλαμμένα στο μάθημα μουσικής;»

«Κόφ' το!»

«Ποιο; Το “βλαμμένα της σχολικής μπάντας”;»

Η Ρέιβεν προσπάθησε να τον αγνοήσει και βοήθησε τον Χόρας να σταθεί στα πόδια του.

«Είσαι εντάξει;»

«Είμαι ζωντανός».

«Μπράβο, Ρέιβεν. Ντάντεψέ τον κιόλας!» της πέταξε ο Κάλεμπ.

«Τον χτύπησες στο πρόσωπο!»

«Ξέρεις κάτι;» της είπε και τέντωσε τα χέρια του. «Τελειώσαμε. Χωρίζουμε!»

«Κάλεμπ!» έτρεξε από πίσω του. «Σταμάτα».

Όταν έφτασε στο καθιστικό, όπου είχαν χαμηλώσει τη μουσική για να ακουστεί το «ζωντανό» πρόγραμμα, ο Κάλεμπ άρπαξε την Τίνα Στρονγκ, μια ξανθιά δευτεροετή που ήταν μέσα στο πλήθος, και τη φίλησε. Όταν τραβήχτηκε μακριά της είπε:

«Πώς σου φάνηκε αυτό, Ρείβεν;»

Στη συνέχεια εξαφανίστηκε μέσα σ' ένα άλλο δωμάτιο, αφήνοντας πίσω του τις δύο κοπέλες εμβρόντητες.

Η Ρείβεν είχε μείνει σαν στήλη άλατος, με το στόμα ορθάνοιχτο και τα χέρια πεσμένα άτονα στα πλάγια. Δεν πίστευε πως είχε κάνει κάτι τέτοιο ο Κάλεμπ! Αλλά κι αυτή δεν ήταν υπεύθυνη σε κάποιο σημείο; Στο κάτω κάτω αυτή είχε φιλήσει πρώτη τον Χόρας. Ίσως το άξιζε.

Ίσως.

Με σκυμμένο το κεφάλι επέστρεψε στο αποθηκάκι. Δεν ξαφνιάστηκε που δε βρήκε εκεί τον Χόρας. Έγειρε στον τοίχο και έκλεισε τα μάτια, κάνοντας την ευχή να μπορούσε να σβήσει ό,τι είχε συμβεί εκείνη τη νύχτα.

Γιατί η ερωτική της ζωή ήταν πάντα σε τέτοιο χάλι; Η καλύτερη φίλη της, η Αλέξια, θα έλεγε μάλλον πως αυτό οφειλόταν στο ότι η Ρείβεν άλλαζε τόσο συχνά τους φίλους της και στο ότι εξαρχής επέλεγε να βγει με τα λάθος αγόρια.

Η Ρείβεν όμως ήθελε τον Κάλεμπ. Εντάξει, μπορεί να ήταν οξύθυμος και να έκανε παρέα μόνο με αγόρια, αλλά όταν άρχισαν να βγαίνουν της αγόραζε λουλούδια και της τηλεφωνούσε κάθε βράδυ για να της πει «καληνύχτα». Έδειχνε να είναι ο κύριος Τέλειος. Είχε σκεφτεί πως ίσως γινόταν η πρώτη σοβαρή σχέση της. Αυτό ήθελε κι εκείνη, να βρει κάποιον

να τον ερωτευτεί. Μπορούσε να επιλέξει ανάμεσα σ' ένα σωρό αγόρια. Γιατί δεν μπορούσε να βρει κανένα της προκοπής;

Ίσως γιατί δεν υπήρχε. Ή αυτό ή το είχε η μοίρα της να μείνει μόνη. Δεν ήθελε να καταλήξει σαν τη μητέρα της, που κάθε Παρασκευή βράδυ καθόταν σπίτι μόνη της και έφτιαχνε τα λευκώματά της.

Τι κακομοιριά!

Το κινητό της Ρέιβεν κουδούνισε μέσα στην τσέπη της. Η καρδιά της χτύπησε γοργά. Ίσως ήταν ο Κάλεμπ που την έπαιρνε για να της ζητήσει συγγνώμη. Κοίταξε το όνομα στην οθόνη. Ήταν η Σίντνεϊ.

«Γεια».

«Ρέι;»

Η φωνή της Σίντνεϊ έσπασε.

«Κλαις;» ρώτησε η Ρέιβεν.

Η Σίντνεϊ ρούφηξε τη μύτη της.

«Μπορείς να έρθεις να με πάρεις; Δε θέλω να μείνω σπίτι αυτή τη στιγμή».

Κάτι είχε συμβεί με τον Ντρου στα σίγουρα. Η Ρέιβεν το κατάλαβε. Έκανε στην άκρη τα δικά της προβλήματα κι έστρεψε όλη της την προσοχή στη Σίντνεϊ.

«Φυσικά. Σε μισή ώρα θα είμαι εκεί. Εντάξει;»

«Σ' ευχαριστώ».

«Τα λέμε».

Έκλεισε βιαστικά το κινητό της και έφυγε.

ΤΡΙΑ

Η Κέλι Γουότερς κοιτάξε προσεκτικά την εικόνα της στη σκοτεινή βιτρίνα του κλειστού καταστήματος με τα παπούτσια. Τράβηξε στην άκρη το παλτό της, για να δει καλύτερα τη σιλουέτα της. Κάτω από την πίσω λωρίδα του σουτιέν της σχηματίζονταν κάποια ψωμάκια, αλλά κατά τ' άλλα σήμερα έδειχνε αρκετά αδύνατη.

Μπροστά, το πεζοδρόμιο έλαμπε από το φως που ξεχυνόταν από τα παράθυρα της Αίθουσας Τέχνης του Μπερτς Φολς. Η Κέλι έριξε μια ματιά στο ρολόι της και της ξέφυγε μια βρισιά, καθώς συνειδητοποίησε πως τα εγκαίνια είχαν ήδη αρχίσει. Τάχυνε το βήμα της, νιώθοντας ευγνωμοσύνη που είχε διαλέξει ίσια παπούτσια αντί για ψηλοτάκουνα. Δε φτάνει που έφυγε από το σπίτι της με δέκα λεπτά καθυστέρηση, πέρασε κι έναν εφιάλτη μέχρι να καταφέρει να παρκάρει στο κέντρο της πόλης. Αν και τα περισσότερα καταστήματα ήταν κλειστά, το εστιατόριο *Φρέντρικς*, μόλις ένα τετράγωνο πιο κάτω από την γκαλερί, ήταν πάντοτε γεμάτο τα βράδια της Παρασκευής. Πολλά παιδιά από το σχολείο σύχναζαν εκεί αυτή την εποχή του χρόνου, αφού δεν υπήρχε τίποτε να κάνεις στο Μπερτς Φολς τους μήνες που το κρύο ήταν δυνατό.

Μέσα στην γκαλερί, η Κέλι έβγαλε τα φλις γάντια της και

το κασκόλ της και τα έχωσε στην τσάντα της. Δεν έβλεπε την ώρα να έρθει η άνοιξη. Δεν αγαπούσε το χειμώνα. Όχι πως τον αγαπούσε και κανείς. Εντάξει, εκτός κι αν η δουλειά του ήταν το *σνόουμπορντ*.

Αναγνώρισε μερικά παιδιά από το σχολείο της και τους χαμογέλασε γνέφοντας με το κεφάλι, καθώς έμπαινε στην γκαλερί. Βρήκε τον Γουίλ να στέκεται στην απέναντι γωνία και να δείχνει έναν κορνιζαρισμένο πίνακα στον τοίχο μιλώντας στην Μπρίτανι, μια κοπέλα από το σχολείο που η λυγερή της σιλουέτα και το ύψος της θύμιζαν μοντέλο της υψηλής ραπτικής, ενώ το στιλ της Κέλι θύμιζε περισσότερο Όπρα Γουίνφρεϊ. Τη μια εβδομάδα ένωθε κοκαλιάρια και την επόμενη πάνχοντρη.

Αισθάνθηκε ένα τσίμπημα ζήλιας και το πρόσωπό της σκοτεινίασε. Δίστασε, αβέβαιη αν έπρεπε να διακόψει τη συζήτησή τους, καθώς αυτή και ο Γουίλ δεν ήταν ακριβώς ζευγάρι ακόμα, ή θα ήταν αγενές. Με προσεκτικά βήματα διέσχισε την γκαλερί, ενώ τα ίσια παπούτσια της χτυπούσαν στο ξύλινο πάτωμα.

Καθώς ο Γουίλι μιλούσε και έκανε έντονες χειρονομίες πρόσεξε την Κέλι που περίμενε λίγο πιο πέρα.

«Με συγχωρείς για λίγο», είπε στην Μπρίτανι.

Η ανησυχία της έγινε ανακούφιση και η Κέλι χαμογέλασε. Αφού προτιμούσε να μιλήσει μ' αυτήν παρά με την Μπρίτανι θα πρέπει και να του άρεσε περισσότερο, σωστά; Ίσως έπρεπε να ξαναρχίσει γυμναστήριο. Και να σταματήσει να τρώει πολλή σοκολάτα. Ήταν η κρυφή της αδυναμία. Και δε βοηθούσε τα πράγματα το ότι ο μεγαλύτερος αδελφός της, ο Τοντ, την κατάφερνε πάντα τα βράδια να πηγαίνουν σε κανένα φαστφουντάδικο, γιατί η μητέρα τους δεν μπορούσε να μαγειρέψει. Από την άλλη, η μητέρα τη Ρέιβεν έφτιαχνε

συνέχεια αυτά τα υπέροχα ιταλικά φαγητά και επέμενε να κάθεται η Κέλι να τρώει μαζί τους.

«Γεια», της ψιθύρισε ο Γουίλ και μετά τη φίλησε ανάλαφρα στο μάγουλο. «Άργησες», συνέχισε και το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό του.

«Λυπάμαι».

Έβαλε ένα τσουλούφι που πέταγε πίσω από το αυτί της και χαμήλωσε τα μάτια.

«Ας είναι», είπε εκείνος μ' έναν αναστεναγμό. «Θέλεις να δεις τα έργα μου;»

«Βέβαια».

Την οδήγησε στην άλλη άκρη της αίθουσας, εκεί που προηγουμένως μιλούσε με την κοκαλιάρη την Μπρίτανι.

«Εδώ είναι όλα. Το αγαπημένο μου είναι οι *Χαρταετοί*».

Έδειξε με το κεφάλι του έναν πίνακα αφηρημένης ζωγραφικής, όπου είχαν χρησιμοποιηθεί ζωηρά παιδικά χρώματα. Υπήρχαν άραγε κάπου εκεί πραγματικοί χαρταετοί;

«Κι αυτός εδώ», συνέχισε ο Γουίλ, «μου πήρε δύο εβδομάδες να τον τελειώσω. Κάθε φορά που ακουμπούσα το πινέλο στον καμβά κάτι άλλαζε». Άγγιξε το πιγούνι του με το δείκτη του, μελετώντας το έργο του. «Μου αρέσει όμως το αποτέλεσμα».

Η Κέλι κοίταξε το δεύτερο έργο. Ήταν ένα μπλε πρόσωπο στη μέση κάποιου πράσινου πράγματος. Δέντρων ίσως; Ειλικρινά δε σκάμπαζε γρυ από τέχνη. Ειδικά από την τέχνη που έκανε ο Γουίλ. Εντάξει, μπορούσε να εκτιμήσει τη *Μόνα Λίζα* ή τη ζωγραφική με φανταστικά θέματα, που ήταν τόσο δημοφιλής τώρα τελευταία. Εκείνο, όμως, ήταν τέχνη. Υπήρχε κάτι να δεις, κάτι να προσέξεις. Δε χρειαζόταν να στύψεις το μυαλό σου για να το καταλάβεις ή να προσπαθήσεις να το ερμηνεύσεις. Βέβαια, δε σκόπευε να πει κάτι τέτοιο δυνατά στον Γουίλ.

«Πω, πω!» είπε προσπαθώντας ν' ακουστεί εντυπωσιασμένη. «Όλα είναι υπέροχα, Γουίλ».

«Πραγματικά», είπε εκείνος και έγνεψε χαμογελώντας. Τα μάτια του στράφηκαν γρήγορα πάνω της. «Παρεμπιπτόντως, απόψε είσαι κούκλα».

«Σ' ευχαριστώ». Του χαμογέλασε ξανά και δάγκωσε το κάτω χείλος της για να μην τσιρίξει. Το ότι άργησε είχε τελικά και τα καλά του. «Μπορούμε να προχωρήσουμε παρακάτω; Θα ήθελα να δω τι έχουν κάνει και οι υπόλοιποι».

«Βέβαια».

Ο Γουίλ έπλεξε τα δάχτυλά του στα δικά της και την οδήγησε μακριά από τη συλλογή του. Η γκαλερί ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι είχε φανταστεί στην αρχή η Κέλι. Απόψε ερχόταν για πρώτη φορά εδώ. Λίγο πιο κάτω από εκεί όπου βρισκονταν τα έργα του Γουίλ ήταν μία μικρή αίθουσα γεμάτη με ασπρόμαυρες φωτογραφίες.

Όταν μπήκαν, το δωμάτιο ήταν άδειο. Η τέλεια ευκαιρία για να πει στον Γουίλ τα σχέδιά της για τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου που πλησίαζε. Σχεδιάζε αυτή η μέρα να είναι κάτι περισσότερο· η μέρα που θα έχανε... αυτό που ήθελε να χάσει.

Αυτή και ο Γουίλ ήταν μαζί ή σχεδόν μαζί εδώ και αρκετούς μήνες. Η σχέση τους δεν είχε ολοκληρωθεί, αλλά η Κέλι το ήθελε. Τι καλύτερο, λοιπόν, από το να συμβεί τη μέρα που γιόρταζε ο Έρωτας;

«Αυτός ο τύπος», είπε ο Γουίλ, «είναι πραγματικά καλός, αν και το στιλ του κάπως εκκεντρικό. Δεν ακολουθεί τους γενικούς κανόνες. Κι έχει ένα σωρό τατουάζ».

«Τι κακό έχουν τα τατουάζ;» ρώτησε η Κέλι.

«Η τέχνη είναι για τον καμβά, όχι για το δέρμα». Πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της και την τράβηξε κοντά του. «Αυτό τουλάχιστον πιστεύω εγώ».

«Εντάξει, το έπιασα», είπε και σφίχτηκε πάνω του. Μύριζε γλυκόρριζα και σαπούνι. Ήταν ένας ενδιαφέρων συνδυασμός. «Λοιπόν», συνέχισε ψάχνοντας να βρει πώς θα του έλεγε για τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Ήταν τόσο συνεπαρμένη. Φοβόταν πως αν το έλεγε δυνατά θα το γρουσουζευε. Τελικά είπε: «Σχεδιάζω μια έκπληξη για μας τους δύο».

«Ναι;» είπε εκείνος ενώ τα μάτια του έμειναν στυλωμένα στις φωτογραφίες στον τοίχο.

«Σκεφτόμουν τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου να κλείναμε τραπέζι στο εστιατόριο κάποιου ξενοδοχείου και μετά θα μπορούσαμε να...»

«Περίμενε». Ο Γουίλ τραβήχτηκε μακριά της, για να μπορεί να τη βλέπει κατευθείαν στα μάτια. «Έχεις κάνει σχέδια για τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου;» Ζάρωσε το μέτωπό του μπερδεμένος. «Δεν μπορώ. Νόμιζα ότι σ' το είπα πως έχω ήδη κανονίσει».

«Έχεις κανονίσει;» Όχι, δεν της το είχε πει. «Τι;»

Με το χέρι του έστρωσε τα μαλλιά του, μάλλον για να βεβαιωθεί πως ήταν τέλεια χτενισμένα.

«Η Μπρίτανι μου ζήτησε να πάμε για φαγητό την ίδια μέρα. Δεν μπορώ να κάνω πίσω τώρα που δέχτηκα».

«Η Μπρίτανι;»

Η φωνή της Κέλι έσπασε όταν πρόφερε το όνομα και ιδρώτας φάνηκε στο μέτωπό της. Ακριβώς γι' αυτό δεν ήθελε να το πει φωναχτά.

«Κέλι», της είπε με αυτό τον μεγαλίστικο τόνο που είχε, «ξέρεις πως δεν τα έχουμε κανονικά».

«Το ξέρω. Απλώς, νόμισα...» Μάλλον τώρα δεν είχε σημασία τι νόμιζε. Πίεσε τα χείλη της να σχηματίσουν κάτι που έλπιζε πως θύμιζε χαμόγελο. «Το ξέρω αυτό. Απλώς, σκέφτηκα πως θα ήταν ωραίο να κάναμε κάτι μαζί».

«Φυσικά», της είπε φάνερα ανακουφισμένος. «Μπορούμε να κάνουμε κάτι αυτή την Κυριακή;»

«Ναι, ίσως», προσπάθησε να φανεί χαρούμενη.

Δεν ήθελε να ξέρει ο Γουίλ πως αυτή τη στιγμή ένιωθε διαλυμένη. Είχε ελπίσει πως θα περνούσαν όλο το σαββατοκύριακο μαζί. Ήθελε στο τέλος να γίνουν κανονικό ζευγάρι. Ήταν κάτι που περίμενε εδώ και πολύ καιρό. Πίστευε πως αν έμενε κοντά στον Γουίλ και του έδειχνε πόσο νοιαζόταν γι' αυτόν, κολακεύοντας και φροντίζοντάς τον στις ατελείωτες εξωσχολικές του δραστηριότητες, τελικά εκείνος θα επισημοποιούσε τη σχέση τους. Τουλάχιστον έτσι έλεγε το άρθρο για τα ζώδια στο *Κοσμοπόλιταν*, ότι μπορούσες να καταφέρεις έναν Αιγόκερο να σε ερωτευτεί.

Ο Γουίλ μιλούσε συνεχώς καθώς τριγυρνούσαν στην υπόλοιπη γκαλερί. Η Κέλι δεν είχε διάθεση να πει τίποτε. Το μόνο που ήθελε ήταν να γυρίσει σπίτι, να βγάλει αυτά τα ηλίθια ρούχα και να φορέσει τις πιτζάμες της. Ξαφνικά δεν ένιωθε και τόσο αδύνατη.

Ο κόσμος, έχοντας δει όλα τα εκθέματα, άρχισε να σχηματίζει ομάδες στο κέντρο της γκαλερί. Ο Γουίλ τράβηξε μαζί του την Κέλι και τη σύστησε στην Μπρίτανι. Η Κέλι την ήξερε την Μπρίτανι. Όλοι την ήξεραν. Γιατί μπήκε στον κόπο να τις συστήσει; Γιατί δεν της έμπηγε απλώς ένα μαχαίρι στην καρδιά και να βγει από τον μελά;

«Δεν έχουμε μιλήσει άλλη φορά», είπε η Μπρίτανι και κούνησε το χέρι της Κέλι.

«Ναι, είναι ωραία που μιλάμε τελικά», είπε ψέματα η Κέλι.

Η Μπρίτανι ήταν ακόμα πιο όμορφη από κοντά. Είχε λεπτά χαρακτηριστικά και ρόδινα μάγουλα. Πώς μπορούσε η Κέλι να τη συναγωνιστεί;

«Θα έρθεις στο δείπνο μετά;» τη ρώτησε η Μπρίτανι.

«Εεε...»

Ποιο δειπνο; Η Κέλι κοίταξε τον Γουίλ για διευκρινίσεις.

«Το ξέχασα!» φώναξε εκείνος. «Πάμε όλοι να δειπνήσουμε στο *Μπερσέτις*. Μπορείς να έρθεις κι εσύ».

Ακούστηκε όμως σαν να μην την ήθελε μαζί τους. Σίγουρα δεν το είχε ξεχάσει, αλλά το κράτησε μυστικό.

Η Κέλι ένωσε ναυτία και προτού απαντήσει ζήτησε συγγνώμη και έτρεξε στην τουαλέτα. Τη βρήκε άδεια κι έτσι άφησε τα δάκρυα να τρέξουν ελεύθερα στα μάγουλά της. Τα σκούπισε θυμωμένα και κοιτάχτηκε στον μεγάλο καθρέφτη στον τοίχο.

Ίσως τελικά να έκανε την τρίχα τριχιά. Ήταν τόσο τρομερό που αυτή και ο Γουίλ δε θα περνούσαν μαζί τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου; Προσπαθούσε εδώ και μήνες ν' αρχίσει μια σοβαρή σχέση μαζί του. Δεν υπήρχε λόγος να καταθέσει ακόμα τα όπλα. Ίσως η Μπρίτανι, παρ' όλα τα φυσικά της χαρίσματα, να ήταν μεγάλη σκύλα και βγαίνοντας μαζί της, ο Γουίλ να της έριχνε χυλόπιτα.

Με ανανεωμένη αποφασιστικότητα, η Κέλι βγήκε από την τουαλέτα και κατευθύνθηκε στον κύριο χώρο της γκαλερί, όπου τώρα επικρατούσε ησυχία και ο περισσότερος κόσμος είχε φύγει. Έψαξε ανάμεσα στα πρόσωπα τον Γουίλ. Όταν δεν τον είδε, έκανε ένα γύρο σε όλη την γκαλερί, αλλά πάλι δεν τον βρήκε.

Πλησίασε τον πρώτο άνθρωπο που είδε, έναν τύπο που φορούσε χοντρά γυαλιά με μαύρο σκελετό.

«Συγγνώμη;»

Εκείνος στράφηκε προς το μέρος της.

«Μήπως ξέρετε τον Γουίλ Ντάνιελς;»

«Ε, ναι, τον ξέρω», της απάντησε.

«Μήπως τον είδατε;»

«Ναι», της είπε και έδειξε την εξωτερική πόρτα. «Δεν πάνε πέντε λεπτά που έφυγε».

«Είσαστε σίγουρος;»

«Φυσικά», απάντησε εκείνος και στράφηκε πάλι στις φωτογραφίες στον τοίχο.

«Σας ευχαριστώ», μουρμούρισε η Κέλι και βγήκε βιαστικά έξω.

Προηγουμένως, όπως ερχόταν στην γκαλερί είχε δει το αυτοκίνητο του Γουίλ παρκαρισμένο απ' έξω, τώρα όμως στο ίδιο σημείο δεν υπήρχε η BMW του.

Έβγαλε το κινητό από την τσάντα της και του τηλεφώνησε. Χτυπούσε και χτυπούσε και τελικά κάποιος το σήκωσε.

«Γουίλ;»

«Ε, όχι, εγώ είμαι ο Μπεν».

Η Κέλι έσιμμιζε τα φρύδια. Είχε πάρει το νούμερο του δίδυμου αδελφού του;

«Ο Γουίλ άφησε το κινητό του σπίτι», της εξήγησε ο Μπεν. «Υπάρχει κάποιο μήνυμα που μπορώ να ξεχάσω να του δώσω; Γιατί μου αρέσει πραγματικά να ξεχνάω τα μηνύματά του και να τον βλέπω να γίνεται μπαρούτι, όταν τα θυμάμαι ύστερα από μέρες. Η μούρη του γίνεται κατακόκκινη και...»

Η Κέλι γέλασε ανόρεχτα και διέκοψε τον Μπεν.

«Όχι, δεν πειράζει. Πάντως, σ' ευχαριστώ».

«Εντάξει. Τα λέμε».

Η Κέλι έκλεισε το κινητό και το έβαλε πάλι στο τσαντάκι της. Ο Γουίλ την είχε παρατήσει στην γκαλερί. Και δεν τη χαιρέτησε καν. Πώς μπόρεσε να το κάνει αυτό;

Τότε την έπιασαν για τα καλά τα κλάματα. Σκούπισε τα δάκρμά της με τα χέρια της που γέμισαν με μάσκαρα. Ωραία, τώρα και έκλαιγε και έδειχνε σαν ζόμπι.

Πριν από δύο ώρες ήταν συνεπαρμένη και γεμάτη ελπίδες

πως αυτή και ο Γουίλ θα ήταν κανονικό ζευγάρι μετά τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου. Τώρα όλα φαίνονταν μαύρα. Ο Γουίλ την είχε παρατήσει και το χειρότερο ήταν πως δεν τα είχαν ποτέ πραγματικά.

Ήταν ώρα για ένα παγωτό μπανάνας «Τσάνκι μάνκι» ή, όπως θα το έλεγε η ίδια, «παρηγοριά στον άρρωστο». Πραγματικά θα έπρεπε να του αλλάξουν το όνομα. Μετά θα πουλούσε σαν τρελό.

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΡΕΣ

ΤΡΕΙΣ ΧΩΡΙΣΜΟΙ

Το αγόρι της Σίντνεϊ τα χαλάει μαζί της χωρίς καμία εξήγηση. Η Ρέιβεν παίζει σε διπλό ταμπλό μέχρι που και οι δύο υποψήφιοι την παρατάνε στα κρύα του λουτρού. Το σχεδόν-αγόρι της Κέλι έχει σχέδια για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου. Αλλά, δυστυχώς, όχι μαζί της.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΦΙΛΕΣ

Η Αλέξια δεν έχει νιώσει ποτέ ερωτική απογοήτευση γιατί ποτέ δεν είχε σοβαρή σχέση. Έτσι, όταν οι τρεις κολλητές της χωρίζουν, η Αλέξια τους συμπαραστέκεται – αν και ίσως να χαίρεται και λιγάκι μέσα της. Έχει και πάλι τις φίλες της. Και πρέπει να τις βοηθήσει να ξεπεράσουν τον πόνο του χωρισμού.

ΕΙΚΟΣΙ ΟΚΤΩ ΚΑΝΟΝΕΣ

Η λύση είναι απλή: πρέπει να ακολουθήσουν μερικούς κανόνες. Στην αρχή όλα πάνε καλά. Κοιμούνται η μία στο σπίτι της άλλης, βγαίνουν και διασκεδάζουν, σνομπάρουν τους πρώην. Αλλά οι κανόνες γίνονται για να σπάνε. Και τα κορίτσια είναι έτοιμα να ραγίσουν τις καρδιές των αγοριών. Ειδικά η Αλέξια...

**Μια σύγχρονη ιστορία
για φιλίες, χωρισμούς και χτυποκάρδια...
στα θρανία.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-688-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ. 07824

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ